Наган... око... наган...
– На! – громом орган.
Нагла гулява в яру, калган...
– А! – дурманами зрізала зір зима
нам руда.
Жада ж!
А ген сивен сон не висне? Га?
Наган? У дугу – наган!
Жало і там – чи відала дівич-матіола
ж?
Ага ж, чи відала дівич-жага
Нага? – Тяв ятаган!